

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ SOSSOADOOUNO
ΚΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 29845/06)
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
31 Ιουλίου 2008

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

Στην υπόθεση Sossoadouno κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Nina Vajić, *Πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου,

και τον Γραμματέα του Τμήματος, Søren Nielsen.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 8 Ιουλίου 2008.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω
ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 29845/06) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Charles Amara Sossoadouno, υπήκοος Γουινέας («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 11 Ιουλίου 2006 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εξουσιοδοτημένη εκπρόσωπο του πληρεξουσίου της, Ο. Πατσοπούλου, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 17 Οκτωβρίου 2007, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο απεφάσισε, περαιτέρω, να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1969.

5. Στις 19 Μαρτίου 1999, ο προσφεύγων, υπάλληλος του διπλωματικού κλάδου με βαθμό γραμματέα, τοποθετήθηκε ως Γραμματέας Οικονομικών και Εμπορικών Υποθέσεων Β' στην Πρεσβεία της Δημοκρατίας της Γουινέας στη Ρώμη. Το 2000, η Κυβέρνηση της Δημοκρατίας της Γουινέας απεφάσισε την προσωρινή διακοπή των δραστηριοτήτων της Πρεσβείας αυτής, η οποία κάλυπτε, επίσης, τις διπλωματικές σχέσεις με την Ελλάδα, και ανεστάλη η άσκηση των καθηκόντων ορισμένων μελών του προσωπικού, μεταξύ των οποίων και ο προσφεύγων, εν αναμονή των εξελίξεων.

6. Στις 24 Ιανουαρίου 2003, ο προσφεύγων μετέβη στην Ελλάδα, προκειμένου να έλθει σε επαφή με την εκεί κοινότητα υπηκόων της χώρας του και να διερευνήσει τη δυνατότητα διορισμού άμισθου προξένου.

7. Στις 30 Ιανουαρίου 2003, ο προσφεύγων συνελήφθη από την Ελληνική Αστυνομία, κατά την έξοδό του από ξενοδοχείο των Αθηνών, για σύσταση συμμορίας, πλαστογραφία, απαγωγή και απόπειρα εκβιασμού.

8. Στις 5 Φεβρουαρίου 2003, ο προσφεύγων απολογήθηκε ενώπιον του ανακριτού ο οποίος και διέταξε την προσωρινή του κράτηση και τη διενέργεια κυρίας ανακρίσεως.

9. Ο προσφεύγων ζήτησε κατ' επανάληψη να τύχει δικαστικής ασυλίας κατ' εφαρμογή της Συμβάσεως της Βιέννης επί των Διπλωματικών Σχέσεων, της 18^{ης} Απριλίου 1961. Όλες οι αιτήσεις του απερρίφθησαν, επειδή, όπως πληροφορήθηκαν οι Αρχές από το Ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών, ο προσφεύγων δεν ήταν διαπιστευμένος και, επομένως, δεν απέλαυε διπλωματικών προνομίων και ασυλιών.

10. Στις 10 Ιουνίου 2003, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών παρέπεμψε τον προσφεύγοντα σε δίκη ενώπιον του Κακουργιοδικείου Αθηνών (απόφαση υπ' αριθ. 1277/2003).

11. Στις 2 Φεβρουαρίου 2004, κατά τη συζήτηση ενώπιον του Κακουργιοδικείου, ο προσφεύγων προέβαλε ένσταση ετεροδικίας, υποστηρίζοντας ότι τα ελληνικά δικαστήρια ήταν αναρμόδια να τον δικάσουν, αφού απέλαυε διπλωματικής ασυλίας. Το Κακουργιοδικείο εξήτασε έναν διπλωματικό υπάλληλο της Πρεσβείας της Δημοκρατίας της Γουινέας στη Ρώμη και μία υψηλόβαθμο υπάλληλο του Ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών. Η τελευταία πληροφόρησε το Κακουργιοδικείο ότι ουδέποτε ο προσφεύγων είχε διαπιστευθεί στην Ελλάδα κατά την απαιτούμενη διαδικασία.

12. Στις 4 Φεβρουαρίου 2004, το Κακουργιοδικείο απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος και προέβη στην εξέταση της ουσίας της υποθέσεως.

13. Στις 9 Φεβρουαρίου 2004, ο προσφεύγων κατεδικάσθη σε κάθειρξη δεκαπέντε ετών για σύσταση συμμορίας, πλαστογραφία, απαγωγή και απόπειρα εκβιασμού (αποφάσεις υπ' αριθ. 329, 363, 390/2004).

14. Σε αδιευκρίνιστη ημερομηνία, ο προσφεύγων ήσκησε έφεση.

15. Η συζήτηση ενώπιον του Εφετείου, η οποία αρχικά είχε ορισθεί για τις 15 Ιουνίου 2005, ανεβλήθη τρεις φορές.

16. Στις 26 Νοεμβρίου 2007, με προδικαστική απόφαση, το Εφετείο ανέβαλε την εξέταση της υποθέσεως και διέταξε τη διεξαγωγή αποδείξεων (απόφαση υπ' αριθ. 2887/2007).

17. Όπως προκύπτει από τον φάκελο της δικογραφίας, η υπόθεση εκκρεμεί ενώπιον του Εφετείου.

II. ΟΙΚΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟ

18. Η οικεία διάταξη του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας έχει ως εξής :

Άρθρο 2 - Ετεροδικία

«Στη δικαιοδοσία των ελληνικών ποινικών δικαστηρίων δεν εμπίπτουν: α) Οι αρχηγοί των ξένων κρατών, β) Οι διπλωματικοί αντιπρόσωποί τους που είναι διαπιστευμένοι στην Ελλάδα, (...) στ) Όλα τα άλλα πρόσωπα που απολαύουν το προνόμιο της ετεροδικίας με βάση είτε συμβάσεις που έχουν συναφθεί με άλλα κράτη είτε διεθνή έθιμα που γίνονται αποδεκτά από όλα τα κράτη.»

19. Η οικεία διάταξη της Συμβάσεως της Βιέννης επί των Διπλωματικών Σχέσεων, της 18^{ης} Απριλίου 1961, (η οποία κυρώθηκε από την Ελλάδα με το ν.δ. 530/1970 και ετέθη σε ισχύ στις 18 Απριλίου 1961), έχει ως εξής :

Άρθρο 29

«Το πρόσωπο του διπλωματικού λειτουργού είναι απαραβίαστο. Δεν δύναται να συλληφθεί ή να φυλακισθεί. Το Κράτος διαπιστεύσεως τον μεταχειρίζεται μετά του οφειλομένου προς αυτόν σεβασμό και λαμβάνει πάντα τα ενδεικνυόμενα μέτρα όπως παρεμποδίζει πάσα προσβολή κατά του προσώπου του, της ελευθερίας και της αξιοπρέπειάς του.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

20. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, λόγω της διάρκειας της διαδικασίας, παραβιάστηκε η αρχή της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

21. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή.

22. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, είχε ως αφετηρία την 30ή Ιανουαρίου 2003, ημερομηνία κατά την οποία συνελήφθη ο προσφεύγων, και δεν έχει ακόμα λήξει, αφού ήδη η διαδικασία εκκρεμεί ενώπιον του Εφετείου. Διήρκεσε, επομένως, πλέον των πέντε ετών και τεσσάρων μηνών για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

23. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, περαιτέρω, ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε άλλον λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, επομένως, να γίνει δεκτή ως παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

24. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου, και, ειδικότερα, της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της συμπεριφοράς και ευθύνης των αρμοδίων αρχών (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier και Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. προσφυγής 25444/94, παρ. 67, ΕΔΑΔ 1999-II).

25. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Pélissier και Sassi*).

26. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να αχθεί σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην προκειμένη περίπτωση η διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν συνάδει προς την περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝ ΑΙΤΙΑΣΕΩΝ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ

27. Ο προσφεύγων παραπονείται, τέλος, ότι τόσο η προσωρινή κράτησή του όσο και η σε βάρος του εγερθείσα ποινική διαδικασία ήταν αυθαίρετες και παράνομες, αφού απέλαυε της δικαστικής ασυλίας κατ' εφαρμογή της Συμβάσεως της Βιέννης της 18^{ης} Απριλίου 1961. Επικαλείται δε τα άρθρα 5 και 6 της Συμβάσεως. Περαιτέρω, ο προσφεύγων διατυπώνει παράπονα όσον αφορά τη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας.

Επί του παραδεκτού

28. Όσον αφορά την προσωρινή κράτηση του προσφεύγοντος, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτή έληξε στις 9 Φεβρουαρίου 2004, ήτοι αφού είχαν παρέλθει πλέον των έξι μήνες από της 11^{ης} Ιουλίου 2006, ημερομηνία κατά την οποία η παρούσα προσφυγή εισήχθη ενώπιον του Δικαστηρίου. Ως εκ τούτου, η προσφυγή είναι, κατά το μέρος αυτό, εκπρόθεσμη, και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 1 και 4 της Συμβάσεως.

29. Επίσης, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι τα ελληνικά δικαστήρια ήταν αναρμόδια να τον δικάσουν, αφού απέλανε διπλωματικής ασυλίας δυνάμει της Συμβάσεως της Βιέννης του 1961. Ακόμα και αν η αιτίαση αυτή δεν ήταν πρόωρη, αφού το Εφετείο έχει ήδη επιληφθεί της υποθέσεως, το Δικαστήριο σημειώνει ότι είναι αναρμόδιο να αποφαινεται επί της τηρήσεως ή μη των υποχρεώσεων οι οποίες απορρέουν από άλλα διεθνή έγγραφα πλην της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Σε κάθε περίπτωση, το Δικαστήριο θεωρεί ότι από τον φάκελο της δικογραφίας προκύπτει σαφώς ότι ο προσφεύγων δεν είχε διαπιστευθεί στην Ελλάδα συμφώνως προς την απαιτούμενη διαδικασία ενώπιον των ελληνικών αρχών. Ως εκ τούτου, η απόρριψη της ενστάσεως ετεροδικίας, την οποία προέβαλε, δεν ήταν καταχρηστική ούτε αυθαίρετη. Η αιτίαση αυτή είναι, επομένως, προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

30. Τέλος, όσον αφορά την αιτίαση περί του δικαίου χαρακτήρα της διαδικασίας, το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι, κατά την πάγια νομολογία των οργάνων της Συμβάσεως, η συμμόρφωση μιας δίκης προς τις απαιτήσεις του άρθρου 6, πρέπει να εξετάζεται κατ' αρχήν επί τη βάση της ποινικής διαδικασίας στο σύνολό της, ήτοι αφού αυτή περατωθεί (βλ., π.χ., *Bernard κατά Γαλλίας*, απόφαση της 23^{ης} Απριλίου 1998, *Συλλογή Αποφάσεων* 1998-II, σελ. 879, παρ. 37). Εν τούτοις, σε ορισμένες εξαιρετικές περιπτώσεις, δεν δύναται να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο να είναι ένα συγκεκριμένο στοιχείο σε τέτοιο βαθμό καθοριστικό ώστε να επιτρέψει στο Δικαστήριο να κρίνει τη δικαιοσύνη της δίκης σε προηγούμενο στάδιο, πριν ακόμα εκδώσουν τα εθνικά δικαστήρια τελεσίδικη απόφαση στην υπόθεση (*Δεληγιάννης κατά Ελλάδος* (déc.), αριθ. προσφυγής 5074/03, απόφαση της 5^{ης} Ιουνίου 2003). Σημειώνοντας ότι η σε βάρος του προσφεύγοντος εγερθείσα ποινική διαδικασία ήδη εκκρεμεί ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει την ύπαρξη τέτοιου είδους περιστάσεων. Συνεπώς, κατά το παρόν στάδιο της

διαδικασίας, η αιτίαση αυτή είναι πρόωρη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 1 και 4 της Συμβάσεως.

ΙΙΙ. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

31. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

Α. Ζημία

32. Ο προσφεύγων ζητά 15.960.000 ευρώ για την υλική και ηθική ζημία που, όπως ισχυρίζεται υπέστη. Ειδικότερα, ο προσφεύγων επισημαίνει ότι η σύλληψη, η κράτηση και η καταδίκη του είχαν ως αποτέλεσμα την απώλεια των εσόδων του και αρνητικές συνέπειες στη σταδιοδρομία του.

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν πρέπει να επιδικασθεί στον προσφεύγοντα ποσό για υλική ζημία. Όσον αφορά την ηθική ζημία, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό και ότι και μόνον η διαπίστωση παραβιάσεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση.

34. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η διαπίστωση παραβιάσεως της Συμβάσεως, στην οποία κατέληξε, αφορά αποκλειστικώς στο γεγονός ότι παραβιάστηκε το δικαίωμα του προσφεύγοντος να δικαστεί η υπόθεσή του εντός «ευλόγου προθεσμίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στη διαπιστωθείσα παραβίαση και σε μία οποιαδήποτε υλική ζημία του προσφεύγοντος. Πρέπει, επομένως, να απορριφθούν οι προαναφερόμενες αξιώσεις κατά το μέρος αυτό. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη βεβαία ηθική ζημία, την οποία δεν αντισταθμίζει επαρκώς η διαπίστωση παραβιάσεως. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 6.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οιαδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

35. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν ζητά κάποιο ποσό για έξοδα και δικαστική δαπάνη, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος επιδικάσεως ποσού

για τον λόγο αυτόν (*Willekens κατά Βελγίου*, αριθ. προσφυγής 50859/99, παρ. 27, απόφαση της 24^{ης} Απριλίου 2003, και *Roobaert κατά Βελγίου*, αριθ. προσφυγής 52231/99, παρ. 24, απόφαση της 29^{ης} Ιουλίου 2004).

Γ. Τόκοι υπερημερίας

36. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσανυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή όσον αφορά τη σχετική προς την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας αιτίαση, και την απορρίπτει κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 6.000 ευρώ για ηθική ζημία, πλέον οποιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, το ποσό αυτό θα προσανυξάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσανυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποιήσεως κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 31 Ιουλίου 2008, κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

- υπογραφή -

/ Søren Nielsen /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Nina Vajić /

Πρόεδρος